

13 listopada 1947 r. w sprawie ustalenia wysokości zysku brutto w obrotach handlowych przedsiębiorstw gastronomicznych (Monitor Polski Nr 144, poz. 880),

b) instrukcja Ministerstwa Przemysłu i Handlu — Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Biuro Cen — z dnia 5 grudnia 1947 r. w sprawie wykonania zarządzenia wymienionego w pkt a) (Dz. Urz. Min. Przem. i Handlu Nr 18, poz. 259).

394

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 11 marca 1951 r.

w sprawie zasad kalkulacji w nie uspołecznionych przedsiębiorstwach gastronomicznych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisom niniejszego zarządzenia podlegają wszystkie przedsiębiorstwa gastronomiczne w rozumieniu rozporządzenia Ministra Apropowizacji i Handlu z dnia 23 lutego 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 83) z wyjątkiem uspołecznionych przedsiębiorstw gastronomicznych, wymienionych w zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 6 lutego 1951 r. w sprawie zasad kalkulacji w uspołecznionych przedsiębiorstwach gastronomicznych (Monitor Polski Nr A-31, poz. 393).

§ 2. Podstawą kalkulacji w zakładach gastronomicznych są ceny zakupu produktów.

§ 3. Przez cenę zakupu rozumieć należy cenę ustaloną w obowiązujących przepisach, a w braku takiej ceny — cenę nie wyższą od ceny rynkowej.

§ 4. Zakłady gastronomiczne mogą przy sprzedaży wyrobów produkcji własnej i towarów handlowych doliczać do ceny zakupu zysk brutto w zależności od kategorii zakładu.

§ 5. 1. Dopuszczalna wysokość zysku brutto dla każdej kategorii zakładu wynosi:

	potrawy i przekąski	napoje
a) dla kategorii I	100%	150%
b) dla kategorii II	80%	100%
c) dla kategorii III	70%	70%
d) dla bufetów	50%	50%

2. Zysku brutto w wysokości określonej w ust. 1 nie stosuje się do posiłków, na które ustalona jest przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego cena maksymalna.

3. Piwo oraz wody gazowe i mineralne powinny być sprzedawane po detalicznych cenach maksymalnych, powiększonych:

a) w zakładach kategorii I	— o 20%
b) w zakładach kategorii II	— o 15%
c) w zakładach kategorii III	— o 10%
d) w bufetach	— o 10%

§ 6. W rozumieniu niniejszego zarządzenia zalicza się:

1) do kategorii I — zakłady gastronomiczne o najwyższych kosztach obsługi, spowodowanych: położeniem lokalu, charakterem oraz zakresem jego działalności (główna trasa komunikacyjna, wielkie miasta, trudna dostawa produktów itp.), wykwintnym urządzeniem (lustra kryształowe, kandelabry, marmury itp.), urządzeniami rozrywkowymi (podium orkiestrowe, parkiety dancingowe, estrady dla występów artystycznych, specjalne werandy itp.) oraz koniecznością stałego kompletowania potraw i napojów w najszerszym asortymencie;

2) do kategorii II — zakłady gastronomiczne o średnich kosztach obsługi, posiadające średnie wyposażenie, nie położone w zasadzie przy głównych trasach komunikacyjnych i prowadzące działalność, o której mowa w pkt 1, w pełnym bądź ograniczonym zakresie;

3) do kategorii III — pozostałe zakłady gastronomiczne wydające gorące potrawy;

4) do bufetów — zakłady gastronomiczne bez wyszynku, wydające do spożycia na miejscu i poza zakładem przekąski zimne i gorące, napoje zimne i gorące, wino, piwo, wody gazowe i mineralne, pieczywo oraz inne towary spożywcze i monopolowe.

§ 7. 1. Zaszeregowania zakładów gastronomicznych do odpowiedniej kategorii dokonywają prezydya właściwych terytorialnie powiatowych rad narodowych, a w miastach stanowiących powiaty miejskie — miejskich rad narodowych, na wniosek zainteresowanych osób.

2. W przypadku wątpliwości co do uwzględnienia wniosków wymienionych w ust. 1 prezydya powiatowych (miejskich) rad narodowych przesyłają wnioski prezydium wojewódzkich rad narodowych.

3. Od decyzji prezydium wojewódzkich rad narodowych służy w takich przypadkach odwołanie do Ministra Handlu Wewnętrznego w terminie, przewidzianym w przepisach o postępowaniu administracyjnym.

4. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego orzeczenia.

§ 8. 1. Do cen, ustalonych w myśl zasad podanych w § 5, mogą być doliczone w porze nocnej (po godzinie 22) lub w czasie występów artystycznych albo działalności rozrywkowej (orkiestra, dancing) specjalne dodatki:

a) bądź w formie doliczenia procentowego do rachunków w granicach do 15%,

b) bądź w formie pobierania opłaty za karty wstępu.

2. Wprowadzenie oraz wysokość dodatków, określonych w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu przez komisję cennikową przy właściwym terenowo prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. W przypadku pobierania specjalnego dodatku, wymienionego w ust. 1 pkt b), pobrana opłata za kartę wstępu powinna być odliczona od należności za konsumpcję, o ile należność za konsumpcję przekracza opłatę za kartę wstępu.

§ 9. Ceny, ustalone z zachowaniem przepisów § 5, obowiązują również przy sprzedaży do konsumpcji poza zakładem.

§ 10. Traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 listopada 1947 r. w sprawie ustalenia wysokości zysku brutto w obrotach handlowych przedsiębiorstw gastronomicznych (Monitor Polski Nr 144, poz. 880).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 15 dni od daty ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*